

במה טומנין פרק רביעי שבת

ט רבי שמעון אומר נזיר חופף ומפספס בו, ומיירי צנתר וחול
דמתן צנתר הכי צפ"ג מינין (מזיר דף מזג.) ר' ישמעאל אומר
נזיר לא יחוף ראשו צלדמה לפי שמשייר את השער: **אבל** לא
סורק. התם מפרש טעמא משום דלהשרת נימין המדולדלות מתכוין:

במאי אוקימתא בר' יהודה אימא
סיפא בו, בשלמא אי
כר"ס אחיא שפיר דאיכא למימר
דשערות פניו ידיו ורגליו אינם נושרות
מהר ולא היו פסיק רשיה ושרי אבל
צראשו אסור דהוי פסיק רשיה אבל
השמא דאוקימתא כר' יהודה אע"ג
ללא הוה פסיק רשיה הוה לן למיסר:
מהו פצוצו ויתים בשבת. פירש
צקונטו להכותם על הסלע
למתק מרירותן ומיעיף ליה אי
אסיר צצנת משום שווי אכולא
ומיקוני אכולא ופרין וצחול מי התירו
דאיכא הפסד אכולין שנכסד המשקה
הזב מהן:

וקשה לפ"ז דכפ"י חזית גבי דיני סמיטה
ה"ל למתני' ועוד¹ מה הפסד אכולין י"ט
כיון שעושה לתקט' ומפרש ר"י מהו
לפצוץ לחוף פניו ידיו ורגליו כי הוה
לעיל ודך מי זימס להעביר² ולצנן
כדלמר צצנתם ע"ז חולטן צרומתין או
מולגן צמי זימס³ ופרין וצחול מי התירו
דאיכא הפסד דנמאסין לאכילה: (ת"י)
בשביב צערו. ואם אין לו צער
אחר אלץ שמתצייט
לינך צין צני אדם שרי דאין לך צער
גדול מה:

הב"ל מודים שאם נתקלקלה
הגומא שאסורה להחזיר.
ואפי' לר"א זמן תדאי דלמר צפרק
כל הכלים (לקמ. קב.) מוחזר ככוס או
צכרכר והן ננעירות מאלהין דטלטול
מן האד לא שמייה טלטול וכן ק"ל
הכא עדיף טפי מטלטול מן האד
שזרין לטלטל אילן ואילן כשרוין
להטמין: **אי** לא נתקלקלה הגומא
פשיטא. טפי הוה ליה למפדך מ"ט
דמאן דלסר:

גורדינתא דקני. מן אילן כפירוש
הקוטנרס כדמשמע
צעושין פסין (עירובין יט.) ומיירי למטה
מג' דליכא אסור משתמש צמחזר
כדלמר צפרק כל הכלים (לקמן קסה):
הטומן לפת וצננות בו. ע"כ
גשלא השרישו מיירי
דצהשרישו לא היו ניטלין צצנת ואם
תאמר בשלמא כלאים וצביעית
צאטרין לאשמעינן ללא גורנין
כשמתכוין להטמין אטו דילמא אמי
לנוטעה אבל מעשר אמאי נקטייה
דאפי' השרישו לא שייך מעשר כיון
דליכא תוספת ואי נקטייה דשרי לעשר
מן התלוש ממקום אחר עליו או
לעשותו מעשר על התלוש ולא חיישי'
דילמא אמי לעשר מן התלוש על
המחזר או להפך א"כ הוה ליה

למינקט תרומה דככל דוכתא רגיל להזכיר תרומה על זה כדלמר
(תרומות פ"א מ"ה) אין תורמין מן התלוש על המחזר ע"פ פירות ערוגה זו
תלושין יהיו תרומה על פירות ערוגה זו מחזרין ואומר ר"י דרגילות
הוא שמתוספין מחמת לחלוחית הקרקע כמו שאנו רואין שומין
וצללים שמתוספין אפי' כשמוגמין צחלון ועל אותו מוספת קאמר ללא
צני לעשרו¹ ודוקא נקט הטומן אבל צמחזרין לנטיעה חושש משום כולן:
מקצת ע"זי מוגזי'ים. משום דצעי למתני וניטלין צצנת נקט
מקלת עליו מגוליס דפירש צקונטרס וצערון²
היו מקלתם מגוליס³ שאם האממות טמונים צקרקע והעלים
חושש משום כלאים וצביעית ללאו זייעה היא ומה שהקשה
דפרישית⁴ ולפירושו קשה דצפרק חלון (עירובין דף עז. ושם)

נזיר. צחול ככל אדם צצנת: **חופף**. שערו צנתר וחולט⁵. **ומפספס**.
מנפך שערו דיכין דאינו מתכוין מותר ועל כרחיך ר"ש קא אמר לה
אלמא נתר וחול זימנין דאינו משייר ולא דמי לפסיק רשיה ולא ימות:
אצל לא סורק. צמסרק דודאי משייר: **אלא הא והא**. הנך תרתי
מתני' דלעיל דפליגי צנתר וחול ר'

יהודה ומאן דאסר צצנ זימנין דגריר
ור' יהודה האמר דבר שאין מתכוין
אסור ומאן דשרי צצנ לא גריר כלל
ואין כאן משום ממחק: **צמאי** אוקימתא
כר' יהודה ה"ג. ולי"ג להא דמתא
אסור דהא תרזייהו כר' יהודה
אוקימתא להו ועוד הך סיפא דפרין
אצל פניו ידיו ורגליו מותר לאו סיפא
דהאיא דתניא אסור הוה אלא סיפא
דהאיא דתניא מותר דהכי תני בה
לא יחוף צצנ שערו אצל פניו ידיו
ורגליו מותר והא מלתא גבי הך דתני
מותר פריכא ליה לעיל: **צקנן** אשה
וסריים. דלית להו זקן: **עפר** לצינא.
כתישת לצינה: **שרי**. לחוף פניו ואפי'
מי שיש לו זקן: **נוספה** דיסמין.
פסולת שומשומין: **עפר** פילגלי. שחיקת
פלפלין: **נרדא** שרי. לרחוף פניו: **אהלא**.
שורש עשב ששמו אהל: **אסא**. הדס:
סגלי. עשב שקורין ויראל ויש בו
שלישה עלין: **כל היכא דלינא** רובא
אהלא שפיר דמי. ואפי' הוה טפי

מתלתא אהלא ופליג אדרב יוסף דרב
יוסף תלתא אהלא דווקא קאמר
שהאהל עשוי לצנן ולצנחא צבורית
ומשייר שיער: **לפצוץ** וזימס. צליצי"א
צלע"ז על הסלע למתק מרירותו: **כל**
צורכו. צין תשמיש צין לפרו אותה
ולצמחה צתשלי רוחח: **משום ליפוס**
אם עצמו אסור. משום לא ילבש גבר
שמלת אשה (דברים כג): **צציל קונהו**.
לכבוד קונהו דכתיב (צדקת ט) כי
צללס אלהים עשה וגו' ועוד דהרואה
צריות נאות אומר צרוך שכה לו
צעולמו⁶: **כל פעל ה'** למענהו. הכל
צרא לכבודו: **אם נתקלקלה הגומא**.
שנפלו הגיזין למקום מושב הקדרה:
שאסור להחזיר. לפי שמוז הגיזין
לכאן ולכאן: **שפיר קאמרי רבנן**.
ומאי טעמא דר' אלעזר: **חוששין**.
אי שרית ליה לניטול לכתחילה צקופה
וצקופה פעמים שנתקלקלה וחמי נמי
להחזירה הלכך תקון ליה רבנן
להטות קופה על צנה: **סליקוסתא**.
עשב שחור נאה למראה ולהרית
וממלאין כד עפר לה ומחזין אותו
למכו ונותנו לפני שרים וכשהוא
רואה נוטלו ומריח בו ומחזירו למקומו
ואי מצעוד יוס דלה לתוך העפר
ושלפה והדר דלה שפיר דמי לניטלה
למחר ולהחזירה שהרי הורחצ מקום
מושבה והחלק מצעוד יוס ואינו מוזין
עפר: **סניגא** דביני אורצי. שנועלין
סנין צין שורות הלצנים צצננין
להשתמר: **גורדינתא** דקני. קניס

הדקלים⁶ שיולאין הרבה צגוע אחד ומכופין זה צנה שפיר דמי לנעון
צמוכן סנין לשמרו ואין חוששין שמה יגרור הקליפה ותייב משום מוחקס:
מסיב רב קטינא סיפוסא. להנך רבנן דאמרי דאי לא דלה ושלפה
אסור: **הטומן לפת**. להשתמר צקרקע שכן דרכו. הא דנקט מקלת עליו
מגולין משום ניטלין צצנת נקט לה ולאו משום מידי אחרני דאי אין
מקלת עליו מגולין אין לו צמה לאוחזה אלא"כ מוזי העפר צדיים:
לא

מקלת עליו מגוליס דפירש צקונטרס וצערון²
היו מקלתם מגוליס³ שאם האממות טמונים צקרקע והעלים
חושש משום כלאים וצביעית ללאו זייעה היא ומה שהקשה
דפרישית⁴ ולפירושו קשה דצפרק חלון (עירובין דף עז. ושם)

הדקלים⁶ שיולאין הרבה צגוע אחד ומכופין זה צנה שפיר דמי לנעון
צמוכן סנין לשמרו ואין חוששין שמה יגרור הקליפה ותייב משום מוחקס:
מסיב רב קטינא סיפוסא. להנך רבנן דאמרי דאי לא דלה ושלפה
אסור: **הטומן לפת**. להשתמר צקרקע שכן דרכו. הא דנקט מקלת עליו
מגולין משום ניטלין צצנת נקט לה ולאו משום מידי אחרני דאי אין
מקלת עליו מגולין אין לו צמה לאוחזה אלא"כ מוזי העפר צדיים:
לא

6) לקמן פ"א: טיר מבג.
3) פ"י פסולת שומשומין
טובשין אצמו צורכ של סמיין
ומיעיבין אומן וסוחקין אומן
והחלין כהן ידים מוהמות
ערוך צצנן כספן ועיין ש"י
שקליה ביה למלאך: 4) צרכוס
נ: לקמן קמב. בינה כא:
ד) [תוספ' צרכוס פ"ד ע"ג].
ה) כה"ש' לתא. 1) ס"א
פשיטא. 1) נצמו דעה אלא
שמבלע העי"ן ומקרא את
לשנו כ"כ רש"י פ' ואלא למ"ד
פלי"ן. 2) לקמן ק"ג. עירובין
עו. כלאים פ"ק א מ"ט ע"ג
מוקפות מנחות ט. ד"ה חמר
ובי מה שהניחו צמחה ועיין
מו"ס לעיל מבג: ד"ה דביע
טלולו ובי' יתושב צמחה.
ט) ע"י ש"י כ"ב. 1) ד"ה
מחופי"א. 2) וצרכוס ת"י.
3) [תוספ. עירובין]. 4) שגל
מיות הללו ר"ש אומר דכ"ך
מיקוין ואפי' לומר דהני ק"י ה'
לפניהם שרי להראו אמרין
צמחי מנ. עלה דהך שמה
דקמן טיר חופף ובי' חופף
ומפספס מני ר"ש הא לאמר
דבר שאין מתכוין ובי' ע"ג.
6) [קידושין פ"ג: 6] [ערוך
לפת].

הגהות הב"ח

6) רש"י ד"ה גורדינתא
דקני (קניס הדקלים) א"מ
וג"כ ס"א קניס הדקלים:

מוסף רש"י

חופף. מחליק שערו (לקמן)
6) א: ממחק. פרי"ר
צלע"ז (צרכוס א) כמו (דברים
לג) חופף עליו כל היום, לזון
מגבר (וי' ע"ב). ומפספס
קפירי (לקמן ע"ג) שמפיר
שערותיו וז' מוז (נדר ע"ב).
אבל לא סורק. צמסרק.
דודאי משייר עבר ומורה
ר"ש בפסוק ריקיה ולא מומח,
אלא חופף ומפספס פעמים
שליטו משייר וכשמשייר דבר
שאין מתכוין מותר (לקמן)
6) עושה אדם כל
צורכו ששמתם בו
ואין כאן משום כיוון, וממחה
משכיל (לקמן ע"ג). ולא
מישין לציון דלכולין (ביצה
כ"א). דצ"ה. לזון מיקוע
(בבמות ע"ג). הטומן לפת.
לפניו משייר וכשמשייר דבר
חושש. לפי שאינו משתמר
(לקמן ק"ג).

מוסף תוספות

א. מכלל דר' שמעון שרי,
היינו דמקשטין מיה הכא
להא דתניא. אבל אי חוף
הון שערין. רמב"ן.
ב. [ו]דבר הלמד מענינו
הוא שלא נאסר בשביל
החיישה. רמב"ן. ג. הא בחול
מי אסור. רמב"ן. ד. ובכך
נרחים יותר לאכול כשיצא
מקן המרירות. מוס'
ה"ש. ה. הוזהמא. מוס'
ה"ש. ו. אבל משום
סחישה ליכא כיון שאינו
צריך למיטריה והולך
לאיבוד. רמב"ן. ז. תורה
נמי רמב"ן. ח. הואיל והוי
מתוקנים מקודם. מוס'
עירובין עו. ד"ה הטומן.
ט. [ד]הן בכך אי מקצת
עליו מגולין. מוס' ה"ש.
י. שכן דרך כל יריעות.
י"א. ואפי' אינו חושש
משום כלאים וצביעית
ומעשר. מוס' ה"ש.
י"ב. ובה לא נתכוון אלא
להטמנה במלמא. מוס'
ה"ש.

בר א מיי פ"ה מהלכות
נזירות הלכה יד סג
לאין נז:
בה ב ג מיי פ"ב מהל'
שבת הלכה יג סג
לאין סה טו"ע א"ח סימן
שבו סעף ט:
בו ד טו"ע א"ח סימן
קעא סעף א:
בו ה ו מיי פ"ד ופכ"ו
מהלכות שבת [ד"ן זה
לפת ההמנ"ס ועיין צ"ח]
סג ס טו"ע א"ח סימן
רנט סעף ג:
בח ז מיי פ"ה מהל' שבת
הלכה טו טור שו"ע
א"ח סימן של סעף ו:
בב ח טו"ע א"ח ס"י פ"ד
ס"א:

גלוין הש"ס

נ"ב הא סליקוסתא ע"י
לעיל דף מג ע"ב תוס' ד"ה
דכו"ע טלטול:

לעיו רש"י

יראו"ל [ויאל"א].
סיגלית (פ"ח).
בליצ"א [בליצ"י].
לפצוץ.

רבינו הגנאל

בררצית ידים דקא אמרין
אבל רוחין פניו ידיו ורגליו
הא תנא וסבר משום השרת
נימין מדולדלות. אליבא
דר' יהודה מוקים לה בקטן
וסריה ואשה דלית להו
אבל הליכה כר'
שמעון דאפילו גבוי בעלי
שיעור שרו. וכן עפר לבינתה
שרי למימשא ביה יריה.
ויש מי שמפרש לבינתה
מלשון [ו]ה"ג מור ורבונו.
וכן כוספא דיסמין. וכן
בררצית דהיא תולתא אולא,
תולתא סיגלי. תולתא אסא,
הני כוליהו לנעון רוצית
דירם הון. וקיי"ל דבכילהו
הני שרי. אבא רובא
אהלא. רב תנחומא לא
הוה שרי וכ"ש כולה.
(אובלין וכ"ש בשבת)
לפצוץ ויתים וכיוצא בהן
לרחוף בהן ידיו בחול אסור
משום הפסד אובלין. וכ"ש
בשבת שאסור. ויה שאמר
שמואל עושה אדם כל
צורכיה כפת. לית להשתא
בוותיה. והאוסר ידיו לרחוף
[כ]בראדא סבר ליה כי
האי תנא דתניא מגרר
אדם גילדי צראה וגילדי
מכה שעל בשרו בשביל
צערו. ואם לייפות צעמו
אסור. והמתיר סבר לה
כי שמעון בן גמליאל
דאמר רוחין אדם פניו ידיו
ורגליו בשביל כבוד קונו
משום שאמר כל פעל ה'
למענה. מתני' ר' אלעזר
בן עזריה אומר קופה מטה
על צדה ונטול בו. אסיקא
הכל מודים שאם נתקלקלה
הגומא שאסור להחזיר.
שלי חבצלת וכיוצא בה,
אמר רב הונא נצחא בחול
או בטיט וחלצה הורית
בטיט מע"ש כרי ששהא
כנסת ויצא בגומא מותרת
לטלה בשבת. וכן אמר
שמואל כשכנתא דנציצא
ביני אורבי. כמו שאמר
בסליקוסתא. ומתכוין עליה
הטומן לפת וצננות תחת
הגפן אם היה מקצתן מגולין
אין חושש

לו א מיי פ"ד מהלכות
שבת הלכה ו סמנ
לאוין סה טו"ע א"ח סמנ
סמנ רמז וימין שיח
סעף ו:
לו ב מיי פ"א מהלכות
שבת הלכה י סמנ לאוין
סה טו"ע א"ח סמנ שכ
סעף ט ו"ס שיח סעף טו:
א ג מיי פ"ב מהלכות שבת
הלכה ח סמנ לאוין סה
טו"ע א"ח סמנ סה סעף
פ:
ב ד מיי שם טור ש"ע סה
סעף ה:
ג ה מיי שם טור ש"ע סה
סעף ג:
ד ו מיי שם טור ש"ע סה
סעף פ:
ה סעף פ:

לעזי רש"י

גלצ"א. ק"ח.
קבישט"ר. א. אספר (חלק
מהרומה, שבו מוסיפים את
הבהמה או את הטוס
בבוואים).
דרומי"ל. גמל חד-דבשת.
מוז"ל [מוזיל]. ימס,
מחוסם (לפי כלב או שאר
בעלי-חיים).
פרי"ם. רסן.
קבישט"ל [קבישטינא].
רחמ-ראש.
קולא"ר. קולר.

רבינו הגנאל

ר' יהודה אומר נעורת של
פשתן דקה הרי היא כובל.
ונמנין מיהם ע"ג מיהם
וקדירה על גבי קדירה,
וע"ג קדירה, וטח פיהם
בבבץ. ולא שיחמו אלא כדי
שישתמרו בו. רבי התיר
להטמן את הצונן כו.
הדרן עלך במה טומנין
פרק השי"ש
במה חמור יוצאה
במה אינה יוצאה. יוצא
הגמל באפסר כו. נאקה
בחטם, נקתא חורתי
בוממה דפרולא. לביקס
בפורומביא. חמרא לובא
פני דפרולא. לברקס
לובא. חמור לוב, ממקום
ששמו לוב כדכתיב [ו]ניאל
[א]לוניס וכוסים במציעו, כדגרוסין בירושלמי גרים
הבאים מלוב מהו להמתין
לחו ג דורות. וקיי"ל כו.
יסי דאמר ארבע בהמות
יוצאות באפסר בשבת
הטוס והפרד חמור והגמל.
ירושלמי אמר חזקיה
וסננין וכן תהיה מנפת
הטוס הפרד הגמל והחמור.
למעוטי גמל בחטם שלא
יצא. רב אמר הלכה כר'
יוסי. וה"ל הילכתא כחנניה
דתני גל נטירותא יתירתא
לאו (משום) [משוין] הוא
ושפיר דמי. וא"ע דכתיב
שמואל הילכתא כחנניה,
פליג רב עליה

אינו נופל ומחזיר. נראה לרש"י דהיינו כרש"ג דלמר צפרק
נוטל כל היכל דליכא איסורא והיתרא צהיתרא טרחין
באיסורא לא טרחין אבל לרבנן דפליגי עליה שרו בזמכות לגמרי
ליטול בידים דבר שאינו נוטל דצפרק נוטל (לקמן קמ"ב) מתני' דהיתה
צין החציות מגביה ומטה על גדה
מוקי לה כרש"ג משמע דרבנן
דרש"ג שרו לטלטל את האבן עלמנו:
איין מרסקין לא את השלג ולא את
הברד. מכאן יש לזהר שלא
ירמוך ידיו בשלג וצדק בשבת
ס' ופעמים שממקדשים ויש צדק
מעורב צהס אין לרמוך צהן דלי
אפשר שלא ירסק הצדק וכל ההייר
צו תנא עליו צרכה:

הדרן עלך במה טומנין

במה בהמה יוצאה. דלדס
מזוהר על שציתת צהמתו
דכתיב למען ינוח וגו' ומיהו לאו
ללא תעשה מלאכה אתה וצהמתך
ליכא אלא צמחמר אחר צהמתו
דמנוכ צריש מי שהשקין (לקמן קג).
וצריש נדרים (קד צ): דייק צדך
דהכא וכלל הני דלעיל דליכא דוכתא
דתנא צרישא הא דסליק מניה וליכא
דוכתא דתני צרישא הא דפתח ציה:
חמרא לובא. אומר ר"ת דלוצא
היינו מנריס דכתיב (מסוס
א) פוט ולוציס היו צעורתך ואמרינן
צירוסלמי^ט גרים הצאים מלוב מהו
להמתין להס שלשה דרות ומיימי
ליה דהדא עלס מנרעה ללווחין
ליה לוציס: **או** די"מא כל נטירותא
יתירתא לאו משוי היא. וא"ת תפשוט
ממתניתין דתני ולוצדיקס צפרומביא
א"ע"ג דסגי לה צאפסר כדלמר
צסמוך תנא לוצדיקס וגמל יוצאים
צאפסר וצפרומביא עדיפא מאפסר
דלמר לקמן חמור שעסקיו רעים
כגון זה מהו ללאת צפרומביא בשבת
אלמא משמע דעדיף מאפסר ו"ל:
דלא היו נטירותא יתירתא^ז ואורחיה
נמי צכהי^ח ולא חשיב משוי:
קדמיה חמרא דרזי. משמע
שמכדין צדריס וצפ'
אמר להס הנמונה (יומא טו). נמי
אמרינן שלשה שחיו מהלכין צדך
הרב צאלמל גדול מיימינו וקטן
משמאלו וכן מנינו צמלאכי השרת
שבאו אלל אצרהס וכי^ט והקשה ר"ת
דצפ' שלשה שאכלו (צרכות מז). מסיק^י
דאין מכדין אלא צפתח הרלוי
למזוהר ותיך רצינו חס דהס כשאין
הולכים צחצורה אחת אלא כל אחד
הולך לצורך עלמנו^י אבל כשהולכים
צחצורה אחת מכדיס צכל מקוס:
אמר

הרי זה כובל דמוסיף הצלא ואין טומנין צה אפילו מצעוד יוס:
מיהס. של נחשת: קדירה. משל חרס. יש ספרים שכתוב צהן אבל לא
מיהס על גבי קדירה ומפרשים טעמא מפני שהקדירה מרצה חמימות
ומוספת הצלא למיהס אבל צמוספתא גרסינן ומיהס על גבי קדירה:
וטח את פיה (ב) **צלא**. הנילוח מצעור.
כל הקן מניחין נמי בשבת: **ולא שיחמו**.
שיחא העליון זונן ונתנו כדי שיחוס
מחמו של תחמון: **אלא שיהו משומרין**.
שהיו שיהן חמוין ונתנו על גביו של
זה כדי שיהא חמוו משממר צהן:
ואין מרוקין. כמו מרסקין משצדין
לחתיכות דקות: צרה. גלצ"א צלע"ו:
כדי שיוצו מיימו. משוס דקא
מוליד בשבת דומי למלאכה שזולא
המיס האלו: **אבל נוטן לתוך הכוס**.
של יין צימות החמה כדי ללגן ואע"פ
שנימוח מאליו ואינו חושש:

הדרן עלך במה טומנין

במה צהמה יוצאה כו. לפי
שאלס מזווה על שציתת
צהמתו בשבת ומידי דמינטרא ציה
צהמה היו מכשיט ואורחא ולא היו
משוי ומידי דלא מינטרא ציה היו
משוי: **אפסר**. קבישט"ר"א. נאקה.
דרומי"ל: **צחטס**. מפרש צגמלא:
ולוצדיקס צפרומביא. מפרש צגמל:
צשיר. כמו אלעדה סציב לוארו
וטצעת קצוע צה ומכניסין צו
לצועה או חצל ומושפין צהנמה:
וכל צעלי השיר. כגון כלציס [שלן]
לדייס וחיות טטנות שנתנין שיר
לוארס לנוי: יולאין וגמשקין. מפרש
צגמל^ו: **ומזין עליהס צמקומן** כמו
שהס צלואר צהנמה אס נטמאו:
וטוצנן צמקומן. מכניסין צהמה
למיס להציל את השיר: **גב' מאי**
נאקה. ומאי חטס: **חירסי**.
שהיא קשה להשתמר מפני שצורחת:
צוממא דפרולא. מוזיל צלע"ו. נוקב
את חוטמו ומכניסו צמוכו והוא כמין
טצעת: **חמרא לובא**. חמור הבא
ממדינת לוב כמו הכושיס והלוציס
דלסא צדצרי הימים (צ טו): **צפגי**
דפרולא. פרי"ס ענין שלנו. פגי כמו
זה קנה חמור וצית פגי (צ"ג ד' ע).
קיצצ"ל צית ראשה ולחיייה: **צרו**
שדרו ליה שערי. צרו מעותיו ושלחו
לקנות לו חמור מפני שהוא רחוק
מצבל מהלך חצי שנה כדלמר
צהגול (צ"ק ד' קיב): והשוארה ענה
לקנות חמור צמקומו ויאלכינו
שעוריס ממיד וגמלא חמורו טוב
ומשובח: **ניגרי דחמרא** שערי.
פסיעותיו של חמור לפי שעוריס שהוא
אוכל: **מחליפין**. שאליתס נאקה
צאפסר וגמל צחטס מהו משוי הוא
ואסור: **לאו למעוטי גמל צחטס**.
והכי קאמר ארבע צהמות הללו
משחמריס צאפסר ואסורות ללאת צחטס:
לא למעוטי נאקה צאפסר. דהואיל ולא מינטרא ציה משאוי הוא אבל נטירותא יתירתא
כגון חטס לגמל לאו משאוי הוא: יולאין צאפסר. דלוצדיקי נמי מינטרא ציה: ה"ג כהנאי אין חיה יוצאה צסוגר: כהנאי.
נטירותא יתירתא אי משוי הוא או לא: צסוגר. קולא"ר של חצל דמתרגמינן ויתגוה צסוגר צקולרין (יחזקאל יט): צחיה גדולה.
כגון דוב: קטנה. כגון נמייה וחולדה: חסול לא צעי נטירותא אפילו כחיה קטנה שאינו תאצ לצרוח כל כך: **צמיטנא**.
חצל קטן: הלכה כחנניס. ונטירותא יתירתא לאו משאוי הוא: חלשא דעמיס דרצה צר רצ הונא. שהיה גדול וכצור שעשה מדעת:
דאיתותב

אינו נופל ומחזיר (ב) רבי יהודה אומר נעורת
של פשתן דקה הרי היא כובל א מניחין מיהם
על גבי מיהס וקדירה על גבי קדירה א אבל לא
קדירה על גבי מיהס ומיהס על גבי קדירה
וטח את פיה בבצק ולא בשביל שיחמו אלא
בשביל שיהיו משומרים וכשם שאין טומנין
את החמין כך אין טומנין את הצונן רבי התיר
להטמן את הצונן א באוין מרוקין לא את
השלג ולא את הברד בשבת בשביל שיוצו
מימיו אבל נותן הוא לתוך הכוס או לתוך
הקערה ואינו חושש:

הדרן עלך במה טומנין

במה צהמה יוצאה כו. לפי
שאלס מזווה על שציתת
צהמתו בשבת ומידי דמינטרא ציה
צהמה היו מכשיט ואורחא ולא היו
משוי ומידי דלא מינטרא ציה היו
משוי: **אפסר**. קבישט"ר"א. נאקה.
דרומי"ל: **צחטס**. מפרש צגמלא:
ולוצדיקס צפרומביא. מפרש צגמל:
צשיר. כמו אלעדה סציב לוארו
וטצעת קצוע צה ומכניסין צו
לצועה או חצל ומושפין צהנמה:
וכל צעלי השיר. כגון כלציס [שלן]
לדייס וחיות טטנות שנתנין שיר
לוארס לנוי: יולאין וגמשקין. מפרש
צגמל^ו: **ומזין עליהס צמקומן** כמו
שהס צלואר צהנמה אס נטמאו:
וטוצנן צמקומן. מכניסין צהמה
למיס להציל את השיר: **גב' מאי**
נאקה. ומאי חטס: **חירסי**.
שהיא קשה להשתמר מפני שצורחת:
צוממא דפרולא. מוזיל צלע"ו. נוקב
את חוטמו ומכניסו צמוכו והוא כמין
טצעת: **חמרא לובא**. חמור הבא
ממדינת לוב כמו הכושיס והלוציס
דלסא צדצרי הימים (צ טו): **צפגי**
דפרולא. פרי"ס ענין שלנו. פגי כמו
זה קנה חמור וצית פגי (צ"ג ד' ע).
קיצצ"ל צית ראשה ולחיייה: **צרו**
שדרו ליה שערי. צרו מעותיו ושלחו
לקנות לו חמור מפני שהוא רחוק
מצבל מהלך חצי שנה כדלמר
צהגול (צ"ק ד' קיב): והשוארה ענה
לקנות חמור צמקומו ויאלכינו
שעוריס ממיד וגמלא חמורו טוב
ומשובח: **ניגרי דחמרא** שערי.
פסיעותיו של חמור לפי שעוריס שהוא
אוכל: **מחליפין**. שאליתס נאקה
צאפסר וגמל צחטס מהו משוי הוא
ואסור: **לאו למעוטי גמל צחטס**.
והכי קאמר ארבע צהמות הללו
משחמריס צאפסר ואסורות ללאת צחטס:
לא למעוטי נאקה צאפסר. דהואיל ולא מינטרא ציה משאוי הוא אבל נטירותא יתירתא
כגון חטס לגמל לאו משאוי הוא: יולאין צאפסר. דלוצדיקי נמי מינטרא ציה: ה"ג כהנאי אין חיה יוצאה צסוגר: כהנאי.
נטירותא יתירתא אי משוי הוא או לא: צסוגר. קולא"ר של חצל דמתרגמינן ויתגוה צסוגר צקולרין (יחזקאל יט): צחיה גדולה.
כגון דוב: קטנה. כגון נמייה וחולדה: חסול לא צעי נטירותא אפילו כחיה קטנה שאינו תאצ לצרוח כל כך: **צמיטנא**.
חצל קטן: הלכה כחנניס. ונטירותא יתירתא לאו משאוי הוא: חלשא דעמיס דרצה צר רצ הונא. שהיה גדול וכצור שעשה מדעת:
דאיתותב

(א) לגעיל מט. (ב) הך אכל לא
הוא טעות וצ"ל וקדירה ע"ג
וכי' ואע"ג דרש"י גרס אכל
לא היינו צמיחם ע"ג קדירה
אכל כקדירה ע"ג מיהס לכא
מאן דפליגי ע"י צבי' צמא"ח
סמנ רמז א [צמוספתא
פ"ד חמרא מרסקין צמקיין
וכי"א צפריש"י דהכא על
נטן וכן צערוך ור"ף ור"ש
וכי"א סי' שח מרסקין].
(ד) נדרס: צ: מיר ב.ג.
(ה) פי' רסן, (ו) נפי' חוס'
ג. ד"ה מזין, (ז) נפי' חוס'
שס ד"ה וטולין, (ח) גמלא
נקיבה גדולה ערוך, (ט) פי'
רסן צמלא, (י) נלקמן ג.ג.
(יא) ל"ל וימי שמקדשים.
(יב) ג. גריש מרסקין, (יג)
(יד) נפי' חוס' צחיות ה:
ד"ה פשעיס וכו', (טו) צימלא
ל.ל.

הגהות הב"ח

(א) במשנה ומזין עליון
במקומן וטולין: (ב) רש"י
ד"ה וטח את פיה בשבת
צגמל:

מוסף תוספות

א. שממחה אוחין בין ידיו
ונעשים מים והר"ל גולד.
ב. דנטירותא
יתירתא לאו משאוי היא
[מהא]. מי' רי"ן. ג. דרוקא
גמל בחטם הוא דקא
נמצא בעיני ליה משום דהוא
נטירותא יתירתא טפי
טובא ואין דרכו בכך
בחול, אבל לובדקס. מי'
רי"ן. ד. כ"כ. חוס' הר"ש.
ה. בחול וכי שאין דרכן
של בעלים לדרקן
ולצמצם בשמורות. מי'
רי"ן. ו. הכא. חוס' הר"ש.
ז. מיכאל בצמצם וגבריאל
בימינו ורפאל בשמאלו.
ח. חוס' הר"ש צרנות פי'
סמין י"ד. ח. [שלן] הא
דאמרינן אין מכדין לא
בדרכים ולא בגשרים
ומיימי עליה הא דרבין
ואבי יהוה שקלי ואולי
וכי אמר ליה הכי אמר ר'
יוחנן. חוס' הר"ש.
ט. ונדבנדר יחד. חוס'
הר"ש. והלכך אין אחד
מהם צריך להמתין ולכבד
את חברו. רש"י. י. לילך
למקום אחד. חוס' הר"ש.

(א) לקמן נ"ג. (ב) [מספ' פ"ה] א"ל אלו ה"ג מא' הו' עלה אשמר וכו', (ד) [לקמן נ"ג:] (ה) [נסח] (ו) כלם פ"ג מ"א, (ז) דף נ"ג:] (ח) [במסות מנ"א:] (ט) ש"ך ל"ג, (י) [ב] בדורים אלו ש"ך ע"ל במשנה,

תורה אור השלם

1 ואת הקת התורה אשר צוה ה' לאמר דבר אל בני ישראל וקחתי אליך את ארבות המימה אשר אין בה מום אשר לא עלה עליה על: במדבר י"ב ב

הגהות הב"ה

(א) רש"י ד"ה לתמר וכו' וזכר שמו שיהיו לישבה אל: (ב) תוס' ד"ה תמר וכו' לקמן בפירוק. י"ב ד' ע"ב ע"ב:

גליון הש"ס

תוס' ד"ה בבאי וכו' ובמפת שאור שיהיו לישבה אל: (ב) תוס' ד"ה תמר וכו' לקמן בפירוק. י"ב ד' ע"ב ע"ב:

מוסף שפ"י

ולא ברצועה שבין קרוייה. דמשאו הא' לה [קטן נ"ג].

רב נסים גאון

פרק חמישי במה בהמה שאני פרה דמיה יקרי. במסכת ע"ז אפרק אין מעמידן בהמה [דף כ"ז] דברו עלה פי דאך למא קאל ר"א אומר ושמאל היו משמרין אותה משעה שגברה בהם מאנא אל תירוך קאלו עלי טריק אל סואל מאנא דיעיני וג' אל גואב אמר רב [נ] דברו בזה הענין למה שמר ר"א אלעיר לפי מה שבא התירוך אמרו ברוך שאלה מאנא דיעיני, ובאה התשובה] אמר רב הונא כוס ארום מעבירין לפניה בשעה שעלה עליה זכר, אי הכי אמאי דמיה יקרין הואיל ושמיה שרות פוסלות בה.

רבינו הגנאל

ואמר בין לנוי בין לשמר אסור, ושמאל אסור לנוי אסור לשמר מותר. ומתבין לרב קשה לפרה ארומה בשליה במסורה כשרה, קשיא לרב דאמר לשמר בשבת אסור שנמצאת מוסרה בפרה [מחזיק [משארין] והמשאוי מוסל בפרה, אמאי קתי כשרה. ופירק אביי ורבא ורבינא דהוא בתרא, לעולם לשמר כמשאוי והכא בפרה מורדת ומשאו הכי לא היה מוסרה משאוי עליה, אבל כולי עלמא משיאו היא כרב. ומדמשי רבינא לאוקמה כרב שמע מינה הילכתא כותיה דרב. ויצאין כרוכין, שהיו אפסריהן כרוכין על צוניהן, ואסיקנא דיעיאן כרוכין וכו' נמשכין. מולאות, פי' פרות של בית רבי היו יוצאות באפסריהן כרוכין בשבת. ויצאין ונמשכין בשבת ומזין עליהן וטובלין במקומן. פי' שיר, כעין צמידין כדמנהוגמנין שירין. ואקשינן וכו' טבעות של בהמה בני קבולי טומאה נינהו והתנן בבליים

במה בהמה פרק חמישי שבת

גב.

**עין משפט
נר מצוה**

ה א ב מיי פ"כ מהל' שנת הלכה א':
ג ו מיי שם סמך לאוין סה טוש"ע אר"ח סי' שה סעף ז':
ד ד מיי שם ופ"א מהל' פרה ארומה הלכה א' סמך עשין ולב טוש"ע אר"ח סי' שה סעף ד':
ה ח (מיימ' פ"כ מהל' שנת הל' ח') טור ושו"ע שם סעף ה':
ו ז מיי פ"ח מהל' כלים הלכה ו':
ז ט שם הלכה ו':
י א ח שם הלכה ט':
יא ח שם הלכה ט':

מוסף תוספות

א. [דנ] ע"ג דאמר שמואל הלכה כהנניא דאמר נטירותא יתירותא לאו משר הוא לית הלכתא כותיה. פסקי הל"ש סימן א' ב. דפי"ג ע"ג. ג. ספקי הל"ש סימן א' א. דרב. מוס' הל"ש ט. ולא קאמר' תיובתא וכו' ומדאיכפלו ופירקן כוליהו אליבא דרב ש"מ הלכתא כותיה. מוס' הל"ש. ה. לפי שינוה צריכה שפירה. מרדכי סימן ע"ג. א. מקטניס הם ומדורים בקל. מרדכי סימן ע"ג. ד. דאמר רב יוסף חזינא להו לעגלי דרב הונא דירצאים באפסריהם כרוכים בשבת וכו' דרב הונא תלמידיה דרב הוה דאמר בפרה ואפ"ה שרי בעגלים. מיהו נראה דוקא עגלים קטנים אבל שוריים גדולים שאין דרכם למרוד היו הם כפרה. אור זרוע ס' א. סימן פ"ג אות ט"ז. דרסן שלנו כמו שיר שלהם לדרין נטירותא דמוס' בורסן. מוס' הל"ש. ט. אשכחן הלכה למעשה. מוס' הל"ש. י. א. ו. תיובתא וכו'. יא. ולמה טרוחו לשנוי כל הני שנויי. יב. וא"ת הל"ש. הונא הא מתניתא דתני יוצאין כרוכין לימשך היכי תרין לה. י"ל. י"ג. לטעמיה, יוצאין. מוס' הל"ש. יד. דוקא שיוכל מוס' הל"ש. ט. ב. ב. כן. מוס' הל"ש. ט. שיוכל להכניס ידו שם ולתפוס בה אם תרצה לברוח. מוס' הל"ש. ולאפוקי שלא תהא הכריכה בענין שלא יוכל להכניס ידו בינתיים לאחור בה. יט. יט. י"ז. שישאר קצת לימשך בו. רש"י. שיהא נוח לימשך בו. מוס' הל"ש. י"ח. מכיל דס"ל ז"ל לארש שנעשו נויי בהמה יוצאין מקבלין טומאה. מי ה"ן. י"ט. דאפילו לבטל קבלת טומאה מכאן ולהבא לא מתניא מחשבה. מוס' הל"ש. כ. ג. ו. ג. של בהמה ושאו לדלת. מוס' הל"ש. כא. [חולין קט"ג] דעל ידי יתור. רש"י. כב. מלקבל טומאה. רש"י. כג. [וקשה] למה ליה למתני ומזין עליהם, דאי לאשמועינן דבני קבולי טומאה נינהו מטובלים במקומם נפקא, אלא [לכן]. יט. יט. כד. דהא קמ"ל. יט. יט. כה. מי חטאת. מוס' הל"ש. כו. ותיובתא במי חטאת [במדבר י"ט א] למשמרת, דבעו למעבד להו שמיור, אפ"ה לא חיישינן להכי דסתם מה מי חטאת והיו וריו הוא. יט. יט. כז. דפרוך עליה שיהא מאן דבר שמיור. מוס' הל"ש. כח. לית ליה למיתני דיני אשה משום. מוס' הל"ש. כט. שחלק בין כלי לכלי ולא בין נינהו מידי. מוס' הל"ש.

אמר שמואל הלכה כהנניא. פר"ק הלכה כר"ב דלמר זין לנוי זין לשמר אסור מדמשני אביי ורבא ורבינא דהוו צמראי אליציה. היא דקשרה בעליה במוסרה ועוד דקיי"ל ה'הלכתא כרב צאסורי הלך אומר הרב פור"ת דכל נטירותא יתירותא אסור כגון פרה צאפסר"ה וכל נוי בהמה אסור ללכת ומיהו עגליס' יוצאות צאפסר כדלמר צמון' ויואל סוס צרסן לאורחיה צהכי או צאפסר"ה כל צנהיס הרסן או האפסר צראש הסוס צצנת ואין צו אסור טלפול דמוין הוא לבהמה ודס המנהיג סוס צצנת או צהיס צהר שלא יוציא ראש החצל ממתת ידו טפח ומה ענין ידו לסוס יצגיה מן הקרקע טפח להכי אמרינן לקמן צפרקין (ו) ומותר לכרוך חצל האפסר צצני זואר הצהמה וללכת דהא"ל עגלי רב הונא ומולאות של צית רצי יוצאים כרוכין:

אדרבה תסתיים רשמואל הוא דאמר בו. תימה

לרצ"ג מה ראייה מיימי מדלמר שמואל מחליפין לפני רבי כו' דלכאורה משמע דהא דקאמר לעיל לא למעטוי נאקה צאפסר דכל זה מדברי שמואל: **קשרה בעליה במוסרה.** ה'הוה מלי לשנויי הא מני חנניא היא"ה והא דמשמע צריש הכונס (צ"ק נה): דמוסרה שפירה פחותה היא היינו דוקא צבור: **או יוצאין ברוכין.** פי' צקונט' דמכוין לנוי וכן פירש צמתימין וקשה לרצ"ג ולהרב פור"ת לעיל למשה דלנוי לביע' אסור ומירק הרב פור"ת דבהא פליגי דרב הונא סבר דנטירותא נמי איכא צכרוכין שאס רואה הצהמה לצרות יתפסנה צכריכת האפסר ולא הוי משוי ושמואל סבר כרוכין לא הוי נטירותא: **במתניתא תנא ברוכין לימשך.** י"ב רב הונא מתר"ג

כרוכים י' לימשך"ט שיש חלל צין אפסר לזואר שהוא נוח לימשך צכריכה"ט ושמואל סבר לימשך דוקא"ה שיש חצל תלוי צאפסר: (ט) **בבאין מנוי אדם צנוי בהמה.** פירש"י וצעודו לאדס נטמא"ה וצחנס פירש כן דאפילו אחר שיחדו לבהמה מקבל טומאה שאינו עולה מלקבל טומאה מכלן ואילך אלף צשינוי מעשה כדמוכח צפ"ק דסוכה (דף י"ג): ג. קולר לאכילה ונומך לסיכוך"ט ורש"י בעצמו פירש כן צריש צמה אשה [לקמן נה]: צ. ופוסת שאור שיחדו לישיבה דלמר"ב טהור"ב אורי"י

דמייירי כשיש שניו מעשה:

י' מציין עליהם במקומן. כג. אטריך לאשמעינן צמקומן כ"ד דלף חיישינן שמת תפול הזזה על הצהמה ויפסלו"ה דתנן צמסכת פרה (פ"ג מ"ג) נמכוון להזות על האדס והזה על הצהמה אס יש צאוזב [לא] ישנה"ב: **י' וצובר"י במקומן.** הקשה הר"ר אליעזר אמאי לא מקשה הכא עטילה מאן דכר שמה צפרקין צריש צמה אשה (דף י"ג) אמאי דתנן ולא מטבול עד שתרפס"ב ומירק ר"ת דהכא לא פריך משום דמתני' מייירי צדין כלים שחלק צין כלי לכלי ואזיה מותר ללכת צו ואזיה אסור ואגב אורחיה אשמעינן שאר כלים ומזין עליהם וטובלין צמקומן דכן דרך התנא כי ההוא [לקמן דף י"ג] דקייטע יואל צקצ שלו ואס יש צו צית קבול צמותין טמא אלף צריש צמה אשה"ה דמייירי צדיני כלים"ב ואשמעינן דין עטילה אשה פריך שפיר עטילה מאן דכר שמה"ה והא

מי הוי נטירותא יתירותא לגביה או לא: הלכה כהנניא. ולא איכפת לן אי הוי נטירותא יתירותא: **יואלה צאפסר.** אס תמצו צמקימת קרן אלף צקשירה בעלמא לא דילמא שלפא מרישה ממוך שראשה דק והיא מתנתקת לכלן ולכלן כשמושכין אותה ואתי לאתויי ארבע אמות צצנות הרציס: **סחז לה צוקנה.** שקשר עטר זקנה כמין נקצ ותחז האפסר לתוכו: **מנסחה.** מתנתקת וקופלת אנה ואנה לצרות כמיו: **כאיז לה.** הזקן שנתלש השער ומכאזיה: **סן הסס.** צסוף פרקין' ולא פרה צצלועה צצין קרניה: לנוי. שצוצעה וקולעה לנוי צין קרניה כמין קליעה מןקן לקרן ואינו ארומה צה: **לשמר.** שרומה צה: **אסור.** דפרה מייטרא צלף ארומה אלף מוליכה לפניו וקסבר נטירותא יתירותא משוי הוא: **ולשמר מוסר.** קסבר נטירותא יתירותא לאו משוי הוא: **ארבע צהמות.** וקס"ד דהכי קאמר צאפסר יוצאות ולא צחטס אלמא נטירותא יתירותא משוי הוא: **ומאי חזיש.** דמסמית הא דשמואל מקמיה היא סמי היא סמיה מקמי הא: **דאיסמר.** צהדיא דשמואל הוא דלמי וההוא דמחליפין כדלוקימנא דלא (ה) למעוטיניהו ממתס אלף למעוטי נאקה מואפסר דלא מייטרא ציה: **קשרה בעליה.** לפרה ארומה: **צמוסרה.** אפסר: **צמוליכה מעיל לעיר.** וסמס פרה פונה למקום מרצן שלה וצריך לארומה כשמוליכה לעיר אחרת ולאו נטירותא יתירותא הוא אלף אורחא היא: **שאני פרה.** ארומה: **דדמיה יקריס.** ובעי נטירותא יתירותא משנוולדה: **יואלין כרוכין.** הרצועה צצני זוארין ואע"פ שאינו ארומה לאו משוי הוא דלנוי נמי אורחיהו הוא: **נמשכין.** שמושכה צצלועה הקצועה צצנעת השיר: **יואלין נמשכיס.** דנטירותא אורחא הוא: **ואין יוצאין כרוכיס.** דלנוי לאו אורחא הוא: **כרוכין לימשך.** כרוכיס צריח שיכול להכניס ידו צין הכרך לזואר או יניח מעט מן החצל שאס צצלת לצרות ימחר ויאחונה: **מולאות.** פרות:

דאי ס"ד רב דימי נמשכין לתוד קאמר. אלף כרוכין לא ולא אתא לאשמעינן אלף דמולאות משתמרות צאפסר ולא הוי משוי להו: **מדרב יהודה אמר שמואל נפקא.** דקס"ד דקיבלה רבי מיניה דרבי ישמעאל צצני יוקי: **טבעס אדס.** שנותן צאכצע לנוי: **טמאה.** דתכטיט הוא. וממדין ילפינן דמנה צהן תכטיטין אלעדה וצמיד וגו' ואכולהו קאי תתחטאו אתס ושצרכס (צמדבר לה): **טבעס צהמה.** כגון שיר: **טבעס כלים.** כעין שעושין צראש ידות הכליס: **ושאר כל הטבעות.** כגון העשויות לדלת: טהורות

איצטריך להו דאי מדרב יהודה נפקא הוה אמינא אמר לפניו ולא קיבלה מיניה קב"ל דרב דימי ואי דרב דימי הוה אמינא ה"מ נמשכין אבל כרוכין לא קב"ל דרב שמואל בר (רב) יהודה: ומזין עליהן וטובלין במקומן: למימרא דבני קבולי טובואה נינהו והתנן"ט טבעת אדס טמאה וטבעת בהמה וכלים"ו ושאר כל הטבעות"ה טהורות

הוא הוה אשמועינן בדין טבילת הכלי כי הכא לא הוה

פרק חמישי שבת

פרק חמישי שבת

פרק חמישי שבת